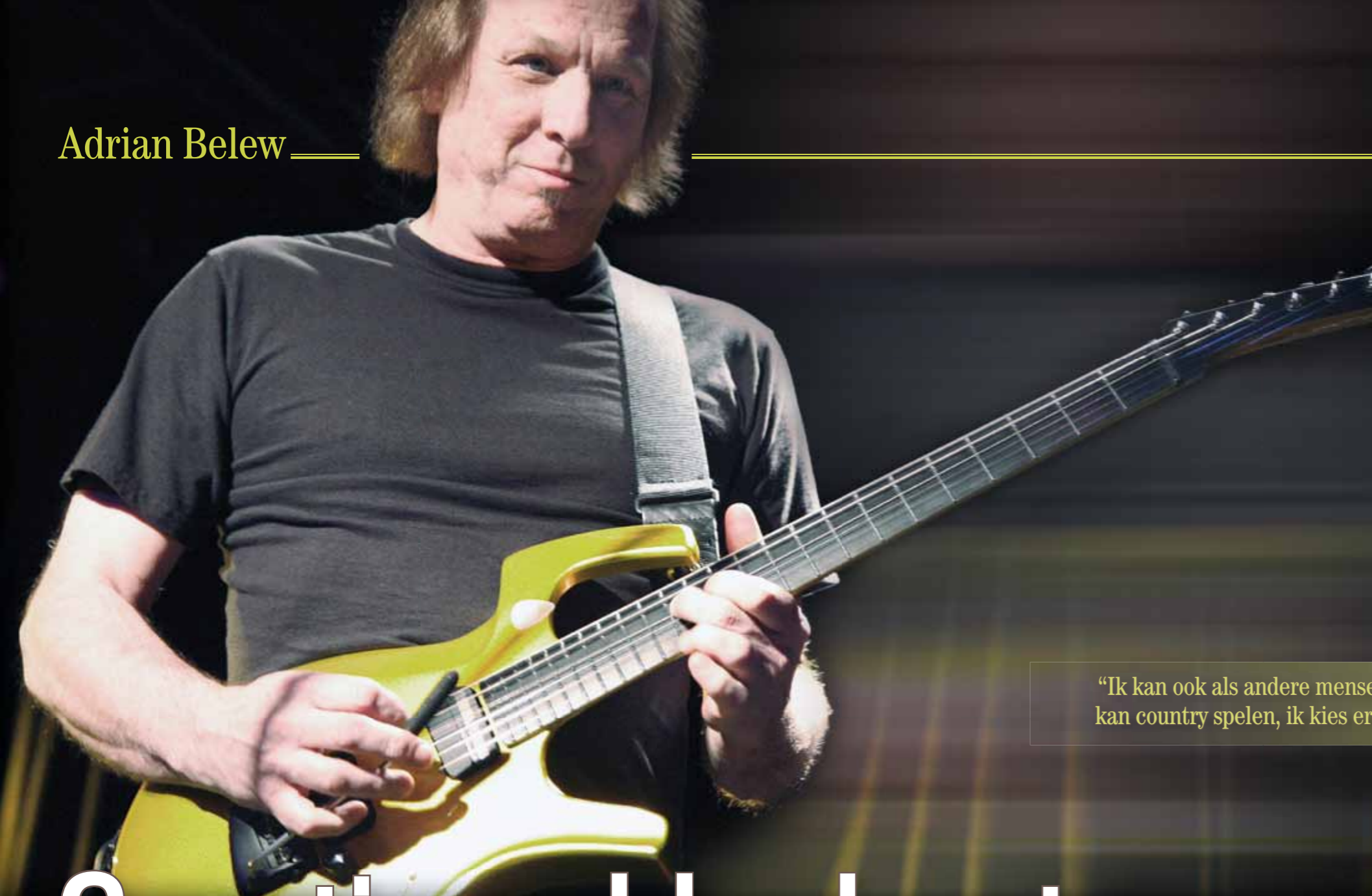

Adrian Belew

“Ik kan ook als andere mensen spelen, ik kan blues spelen, ik kan country spelen, ik kies er alleen voor om het niet te doen”

Creatieeve klankentapper

Binnenkort is hij in Nederland, de creatieve klankentapper Adrian Belew met zijn stomende trio. Stapels effecten zijn in de computer gestopt, want tegenwoordig doet hij alles met de laptop. Een gesprek over verjonging, pionieren met klanken en de zegeningen van Parker. door Jaap van Eik

Adrian Belew staat op het punt om naar Vancouver Island af te reizen. Dat ligt in Canada en kost hem minstens een dag reizen, legt hij telefonisch uit. En dat is nog niet alles: er zal na aankomst eerst stevig gerepeteerd moeten worden, want drummer Eric Slick van zijn Power Trio heeft zich elders geëngageerd. Ver-

vanger Marco Minnemann is weliswaar evenmin voor de poes, maar kent het repertoire nauwelijks. “Hij is een geweldige drummer”, prijst Belew. “Hij doet me een beetje denken aan mijn goede vriend Terry Bozzio, zo’n drummer die met elk van zijn ledematen iets anders kan doen. Het komt wel goed.” Minnemann kan zijn borst natmaken, want aansluitend reist het clubje naar Japan, Chili, Argentinië en Uruguay. In zijn eentje

trekt Adrian Belew vervolgens naar Amsterdam, waar hij voorbereidingen gaat treffen voor een concert met het Metropole Orkest in februari 2011. Als autodidact die geen noot kan lezen, ziet hij deze samenwerking als een soort kroon op zijn loopbaan, maar is hij er tegelijkertijd “doodsbang” voor.

Power Trio

Met zijn trio doet de baanbrekende gitarist eind oktober al ons land aan. Derde persoon daarin is bassiste Julie Slick, die net als haar drummende broertje pas begin twintig is. De samenwerking ontstond ergens in 2006 tijdens een seminar aan Paul Green’s School Of Rock. “Paul Green zei tegen me: ‘Ik heb twee studenten die hier in de buurt wonen. Naar mijn mening zijn ze de beste die ik ooit heb gehad. Misschien kun jij wat met

muzikaal opzicht direct met elkaar opschieten en mijn materiaal heeft er een extra impuls door gekregen, precies zoals ik hoopte. Ik heb vaak gezegd: ik had me er een oude man door kunnen voelen, maar het heeft me juist verjongd.”

Als broekventje zat Adrian al graag uit te zoeken wat de componenten van een bepaald geluid waren. Zijn nieuwsgierigheid leidde na verloop van tijd tot een unieke gitaarstijl, die vooral gericht is op het creëren van aparte klanken en klankcombinaties. “Toen ik gitaar begon te spelen, leerde ik zoals iedereen zoveel mogelijk van anderen”, verklaart hij. “Uiteindelijk kon ik heel behoorlijke imitaties van goede gitaristen ten gehore brengen. Maar op een bepaald moment dacht ik: wat kan ik doen wat van mezelf is? Dus elke keer als ik een voor de hand liggende lick speelde, probeerde ik er iets anders op te bedenken. Gaandeweg merkte ik dat de mensen zich amuseerden als ik er een auto-toeter doorheen gooide, of een stelletje zeemeewuven. Zo werd me al snel duidelijk dat ik het leuk vond om mijn gitaar niet als een gitaar te laten klinken. Dat deden niet veel gitaristen en ik heb het een soort hoeksteen gemaakt van mijn manier van spelen. Ik kan ook als andere mensen spelen, ik kan blues spelen, ik kan country spelen, ik kies er alleen voor om het niet te doen.”

Les Paul

Hij doet denken aan de grote pionier Les Paul, die eveneens hartgrondig met geluid bezig was en allerlei opzienbarende ontwikkelingen in gang zette. “Hij was een vriend van me. Ik heb hem verschillende malen thuis bezocht en we hebben heel wat interessante gesprekken gevoerd. Inderdaad, ik denk in veel opzichten net als Les Paul. Ik ben geïnteresseerd in technologie en het proberen van nieuwe dingen. Les hield zich daar ook mee bezig. Hij was trouwens ook een fantastische gitarist. Hij kon iedereen omver blazen met slechts een akoestische gitaar.”

Het moet Belew deugd hebben gedaan dat de progressieve gitaarfabrikant Parker enkele jaren geleden een presentje liet bezorgen: een mooie

gitaar van het type Fly. Vreemd genoeg kon hij er niet meteen op spelen. Waarom niet? “Op dat moment speelde ik al MIDI-gitaar. Ik had nogal wat speciaal ontwikkelde elektronica in mijn Strats zitten en kon de overstap naar de Parker niet maken. Uiteindelijk ontdekte ik dat het de beste gitaar was die ik ooit had bespeeld. Er moest toch iets geregeld kunnen worden, zodat ik er altijd gebruik van kon maken? Dus heb ik Ken Parker gebeld. Hij zei: ‘Geen probleem, we kunnen een Fly voor je maken met de Sustainiac en de MIDI-faciliteiten’. Het resultaat is mijn signature, die voorzien is van de meest recente technologie, inclusief de Variax van Line 6. Daarmee kan ik het geluid van 25 andere gitaren modelleren. Qua ontwerp was de Parker al perfect. Ken Parker had alle problemen van gitaren sinds de jaren '50 opgelost. Ik wilde alleen dat de elektronica naar de huidige stand van zaken werd opgewaardeerd. En het is allemaal ingebouwd. In feite zitten er minder knoppen op mijn gitaar dan op een ‘gewoon’ instrument.” Niet dat hij alle effecten in z’n Parker heeft zitten. Belew meldt trots dat hij tegenwoordig hoofdzakelijk via de laptop speelt. “Ja ja, ik kan me herinneren dat je een gitaar nog gewoon op een versterker aansloot”, grinnikt hij. “En nu dit. Er is tegenwoordig goede software, die je in staat stelt sounds na te bootsen. Het gevolg is dat je geen gitaarversterkers en effecten meer hoeft te slepen, dus ik heb hard gewerkt om ze op de een of andere manier in de computer te zetten. Ik heb zelfs een specialist ingeschakeld. Het is nogal ingewikkeld en ik ben waarschijnlijk een van de weinigen die het zo doet. Maar het werkt. Veel van mijn geluiden komen uit de computer in plaats van uit versterkers en effectplanken. Het systeem doet ook dienst als mijn looper. Vroeger had ik die op de vloer liggen, als mengtafel waarmee ik geluiden naar verschillende bronnen kon sturen. Nu is het gewoon multi-tasksen.”

Hoe het ook zij, de voortvarende techneut Belew blijft op meeslepende wijze de loftrumpet blazen over zijn geliefde Parker. Geen dode plekken, benadrukt hij nog eens, een geweldige sustain, een hals waarop elke afzonderlijke noot perfect is, en een tremolo die je nog zo op z’n sodemieter kunt geven: de stemming blijft altijd goed. Alsof de duvel ermee speelt. Enthousiaste man, aardige man. Adrian Belew is geen propagandist, maar gewoon iemand die staat voor wat hij zegt.

King Crimson?

Adrian Belew werd geboren op 23 december 1949 in Covington, Kentucky. Hij was eerst drummer, maar schakelde onder invloed van The Beatles over op gitaar. Eenmaal gevestigd speelde hij met o.a. Frank Zappa, David Bowie, Talking Heads en uiteraard King Crimson. Solo deed hij eveneens van zich spreken, zeker met zijn Power Trio, maar hoe zit het met Crimson? Komt daar nog iets van? “Ik zit te wachten tot Robert Fripp me vertelt wat hij wil. Ik heb hem uitgelegd dat ik graag meewerk aan wat dan ook, maar hij is de leider en beslist wat de band wel of niet zal ondernemen. Op dit moment heb ik een beetje het idee dat Robert zodanig in beslag genomen wordt door zakelijke kwesties, dat hij even niet creatief bezig kan zijn. Hopelijk krijgt hij het allemaal op een rijtje en kan hij zich binnenkort weer op het spelen concentreren. King Crimson is niet opgehouden te bestaan, maar bevindt zich in een van z’n typische hiaatperiodes. Is al vaker gebeurd. Toen we met de band uit de jaren '80 na lange tijd weer actief werden, merkte bassist Tony Levin op: ‘Ik wist dat we een pauze in zouden lassen, maar niet dat die tien jaar zou duren.’”